

Но детето го нѣмаше на полянка-та, дето го бѣше оставила. Тя се хвана за коренитѣ на храститѣ и надникна къмъ бездната подъ сипея. Детенцето се търкаляше по остритѣ камъни надолу и пишѣше високо. Майката падна въ безсъзнание.

Сжия мигъ Петю като стрела полетѣ нататкъ, сурна се по сипея и успѣ да прехване обреченото на гибель дете. Когато го занесе при майка му, то едва дишаше.

— Вода! Дайте вода, — развика се Петю. И самъ отърча до кошарата. Но тукъ кучето отново се нахвърли върху него.

— Щурчо, знаешъ си работата: спасявай ме, както знаешъ, а азъ ще взема вода... Трѣбва да се помогне на майката и на детето.

Щурецътъ отново заигра съ крака въ ухото на кучето и Шаро се затъркаля по земята и стана съвсемъ безопасенъ.

Петю грабна котела съ вода и бързо побѣгна назадъ. Тукъ той завари детенцето да се смѣе и играе съ полумъртвата си майка. Петю полѣ жената и почна да разтрива слѣпитѣ ѝ очи. Постепенно жената дойде на себе си. Бавно отвори клепки и погледна Петю.

— Детето ми! Детето ми!

— То е живо и здраво, — зарадвано каза Петю.

Погледътъ ѝ почваше да се избистря. Сетне тя грабна детето и силно го притисна къмъ гърдитѣ си.

— Чудо! Чудо е туй, което направя ти, момченце, за моето дете, — каза тя съ препълнени очи отъ благодарни сълзи.

— Това бѣше мой дългъ, — заяви гордо момчето. — Но стига си се вайкала. Лошото мина вече. А сега дай ни малко хлѣбъ отъ топлия. Азъ имамъ пари...

— Самъ ли си, момченце?

— Не, двама сме.

— Кжде е другарчето ти?

— Щурчо, обади се, — викна на шега Петю.

Вмѣсто съ прости човѣшки думи, Щурецътъ затегли ситно-ситно лжкъ по цигулката си.

— Азъ съмъ горския щурецъ, другаря на Петю, — сякашъ говорѣше той.

Жената прокара ржка по лицето си, каточе ли се събуждаше отъ сънъ.

— Елате, елате вжтре да ви нагостя... спасители на моето дете! Съ какво ли мога да ви се отплатя за добрината, която ми сторихте? — замилено, като на себе си, каза тя.

— Съ хлѣбъ, — промълви Петю.

— Боже мой, тѣ сж гладни! И колко малко искать! Елате, елате да ви нагостя!...

Лакомо лапаше Петю, а Щурецътъ свирѣше непрекъснато съ своята вълшебна цигулка.

Майката и детето се унесоха въ пѣсенята и се забравиха.

Въ това време на прага на вратата се появи стопанинътъ на кошарата. Лицето му бѣше страшно разсърдено. Залъкътъ на Петю застана на

Василъ Дунавски

Въ мечата пещера

Романъ за деца и юноши (6)

гърлото му. Щурецътъ изтърва лжка си и хлъцна отъ уплаха.

Жената извика:

— Това сж спасителитѣ на нашето дете. То бѣше отишло вече въ бездната, ако не бѣше това малко момче, което го спаси.

Мжжътъ бързо разбра работата и лицето му се проясни.

Ядоха и пиха до късно следъ обѣдъ. А пѣснитѣ на Щурчо не замлъкваха. Той твърде много се радваше за подвига на своя другаръ и изпитваше нѣщо като гордостъ предъ себе си.

Тѣ останаха нѣколко дни въ кошарата. Стопанинътъ не се показваше вече лошъ къмъ тѣхъ. Облагороди се сърдцето му отъ подвига на малкото момче. А жена му заобича Петя като свой синъ.

Презъ това време Петю научи нѣкои работи отъ домакина: да ги врати отъ лѣскови пръчки; да дѣла съ тесла; да дѣлбае дърво, да кове и да лови риба въ малката рѣчица. Научи се сжщо да свири на кавалъ. Отъ Щуреца вземаше уроци по музика.

Единъ лѣтенъ день решиха да потеглятъ на пжтъ. Майката напълни торбичката на Петю съ храна за изъ пжтя, а бащата на детенцето му даде пълна кесия съ пари.

Отново запрекосваха гори, преваляха планини и вървѣха все напредъ. Спѣха дето замръкваша. По това време Пенчо съчини една пѣсничка и често си я пѣеше.

Лѣтото, въ вихъра на своя танцъ, прѣскаше благодать. Плодътъ зрѣеше, класътъ въ златния океанъ се люлѣше, а чучулигата, литнала въ бездннитѣ небеса, кротко пѣеше, като се полюшваше върху невидимата люлка.

Следъ цѣлъ день скитане, тѣ се озоваха посрѣдъ една скалиста мѣстность. На изтокъ имаше вѣковна гора. Разглеждайки чуднитѣ форми на скалитѣ, Петю откри тѣлобака пещера.

— Виждашъ ли, Щурчо, ето кжща за насъ. Влѣзъ, за да я проучишъ.

Щурчо се промъкна вжтре. Малко се повъртѣ тамъ и изкочи радостенъ и засмѣнъ.

— Чудесна квартира! Две стаи и дългъ коридоръ. Суха и много удобна.

— Тукъ сме, значи! Браво, мой Щурчо!

Петю влѣзе и остави торбичкатъ си.

— Трѣбва да подиримъ вода.

— Тамъ нѣщо клокочи, Петю, не чувашъ ли? Водица, бистра като сълза. Водата извираше до островърхата скала.

О-хо, чудесно! Пийни, Щурчо, да видишъ, сякашъ захаръ има въ нея.

— Вѣрно, много е сладка.

— Сега да се измиемъ!

— Да се измиемъ, Петю.

Тѣ заживѣха на това мѣсто. Храна имаше достатъчно: и ябълки, и диви

череша, малини, кжпини, орѣхи, дрѣнки, лешници и всѣкакви хранителни треви.

Лѣтото изтичаше. Жилището имъ имаше нужда отъ малко поправка. Петю се загрижи. Трѣбваша сѣчива. Единъ день, като берѣше малини, той дочу силенъ гърмежъ. И двамата съ Щурчо трепнаха и уплашено се спогледаха.

Като вихъръ летѣше къмъ тѣхъ Заю.

— Добри хора, — рече той, изплашенъ отъ ужасенъ страхъ, — скрийте ме отъ лошитѣ ловци!

— Да го скриемъ, Петю, — намѣси се бързо Щурецътъ. Бързо, Заю, влизай въ торбичката ми! Штъ!

— Хей, хлапе, — викна приближаващиятъ се ловецъ, който държеше смъртоносното оржжие подъ мишницата си, видѣ ли нѣкакъвъ заякъ насамъ?

— Не, чичо.

Ловецътъ изруга недоволено и отмина.

— Излѣзъ, Заю. Отмина. Не смѣешъ ли? Отъ страхъ си примрѣлъ, ха? Пипни, Щурчо, пулса му, колко е усиленъ!

— Заяшка работа, — каза надменно щурецътъ. — Но нищо мунѣма. Дръпни го за дългитѣ уши, да видишъ.

Петю послуша съвета му. Заю окорчи очи и промълви:

— Благодаря ви, братя!

— Урра! — викна Щурчо. — Трима ставаме!

— Чудесна тройка, — каза Петю.

— Съгласенъ съмъ, другари, да бждемъ трима, — допълни Заю.

Заживѣха въ миръ и сговоръ. Заю се оказа много полезенъ за общага работа.

— Не се бой за сѣчива, Петю, — каза той. — Азъ ще донеса, когато потрѣбватъ.

— Но тѣ тѣкмо сега трѣбватъ. Отъ где ще ги вземешъ?

— Отъ близкия градъ.

— Ще загинешъ за едната хубостъ!

— Нѣма. Азъ имамъ тамъ питомни братя... Ще се промъкна предпазливо при тѣхъ и тѣ ще ме опжтятъ, отъ где мога да набавя сѣчивата.

— Тръгвай веднага!

Заю мигновено си плю на петигѣ и като вѣтъръ отлетѣ. За по-малко отъ часъ време той донесе всичко необходимо. Трионче, свределъ, чукче, тесла, гводеи.

Заловиха се и тримата за работа. Сковаха нарове, маса, столчета. На вратата оставиха мѣсто за прозорецъ.

Повикаха Олю Джамджията. Той мина на дължъ и на ширъ и постави стъклото.

Следъ това Петю се залови да прави количка, която щѣше да имъ служи още за лодка и шейна. Изкусно се завърши тя, благодарение съветитѣ на Зая.

— Какво влачишъ тази папратъ, Заю? Цѣлъ купъ си натрупалъ.

— Ще пукнемъ отъ студъ презъ зимата. Рогозки ще изплетемъ, за да се топлимъ.

(Следва)